

génysége ellen San Giovanni di Meduában a szerbek és a montenegróiak elkövettek.

Ma Bécsben több reggeli lap jelentette, hogy *a flotta egyik osztálya elindult Albániába.* A lapokat erre azonnal *elkobozták.* De ha a hír igaz, úgy negyven-nyolc óra múlva a szerbek és a montenegróiak el fognak tűnni Meduából, Durazzóból és a többi albán kikötőből, — s a konfliktus igen hamar véget fog érni.

Népkonyha 800 személyre.

— Egy debreceni vendéglős ajánlata a városhoz. —

(Saját tudósítónktól.) Egészen újszerű s főleg a proletár-tömegekre bázisozott üzleti vállalkozást akar nyélbeütni egy debreceni vendéglős Szegeden. Goldstein Farkasnak hívják a merész fantáziájú debreceni polgárt, aki elsősorban egy *lómészárszék*et s ezzel kapcsolatosan *nyolcszáz ember befogadására szolgáló népkonyhát létesítene Szegeden*, ha a tanács az engedélyt megadná. Ajánlatát, amelyet alább teljes szövegében közlünk, ma nyújtotta be Goldstein a városhoz és igazán kíváncsiak lehetünk rá, milyen lesz a tanács döntése: kedvező vagy kedvezőtlen. Mert bizonyos, hogy nagy fába vágja a fejszéjét Goldstein, amikor itt nyolcszáz embernek lóhús-ebédet akar kímélni *harmincnégy* fillérért, ámbár ez a tanács szempontjából egészen mellékes körülménynek tetszett. De nem az a Goldstein szempontjából, aki bizonyára a leghatározottabban reméli, hogy akad Szegeden nyolcszáz olyan ember — még ha proletár is, — akik hirtelen lemondanak a marhahusról, mert ebből egyszer egy héten jut csak, ellenben a potom pénzért kapható lóhusból akár mindennap. És bármennyire igaz lehet is ez, de éppen nem tűzés az a hasonlat, hogy ép úgy nem szokna itt hozzá senki az eszkimók jóízű ebédjéhez: a faggyuhoz,

mint a lóhushoz. A gyomor ugyanis mifelelünk kissé kényesen gondolkozik és azt mondja, inkább eszem egyszer egy héten marhahus, mint mindennap lóhust, amelyhez eleinte hozzá kellene undorodnom. Hiszen jó, nem mondjuk, hogy nem lesznek Szegeden lóhús-evők, de generációk nőnek majd föl, amíg nyolcszáz ember fog ebédelni Goldstein bácsi népkonyháján. Addigra pedig Goldstein bácsi anyagilag csöndesen belepustulhat a vállalkozásába. Olyan vállalkozó ember kellene, aki olyan népkonyhát állítana föl a proletár-tömegek számára, ahol 34 fillérért vagy mondjuk 50 fillérért marhahus ebédet lehetne kapni.

Az ajánlat egyébként így szól:

Tekintetes városi Tanács! Alulírott azon kérelemmel járulok a Tekintetes Tanács elé, miszerint egy lómészárszék felállítását engedélyezni méltóztassék. Egyben kötelezem magam ezzel kapcsolatosan *egy népkonyhát felállítani 500, esetleg 800 személy befogadására*, ahol leves husból álló ebédet egynegyed kgram hus-adaggal 34 fillérért állana az erre szorultak rendelkezésére.

Kötelezem magam a mészárszék megnyitása napjától kezdődőleg 5 évig a husnak kilóját legmagasabban 72 fillérért adni és amilyen arányban emelkedik a kereslet, oly arányban szállíthatnám le annak az árát 60—50 fillérig, a szalámit 1 koronáért, kolbászt 1 korona 20 fillérért, a virslit és szafaládét 6 fillérért becsájtanom piacra.

Minthogy ezen vállalat gépfelszerelése nagyobb tőkét igényel, kénytelen vagyok a tekintetes Tanácsot arra kérni, hogy ezen lóhús és kolbászárú *egyedárusítási jogát is 5 évre megadni méltóztassék.* A nagyobb tőkebefektetés és nagy kiadásokkal járó üzemmellel indokolva, kérem a tekintetes Tanácsot, amennyiben tudomásom szerint feldolgozott lóhúsok elárúsítására egy engedély már adatott, azt bevonni szíveskedjék és ha ez lehetetlen, akkor ezen árut csupán egy helyiségben legyen joga árusítani az engedélyesnek.

Kérésem ismétlése mellett vagyok a tekintetes Tanács alázatos szolgálója,

Goldstein Farkas, Debrecen,
Simonffy-utca 32. sz.

A monopóliumot eleve ellenezzük. Nem tudjuk, realizálható lesz-e ez az ajánlat, arra minden esetre jó, hogy a tanácsot egy teljesen elhanyagolt kötelességére emlékeztessék: a népjóléti intézményekkel való foglalkozásra. Amennyiben Goldstein ajánlatát a város elfogadja — tekintettel kell lenni annak a *szegényebb néposztálynak* érdekeire, amelyet minden üzleti jellege mellett is szolgálnia kell ennek az intézménynek.

Rendezik végre

az óvóiskolák ügyét.

— A város újabb ajánlatot tesz az államnak. —

(Saját tudósítónktól.) Az óvóiskolák államosításának kérdése legutóbb — a mint ismertettük — azon rekedt meg, hogy az állam az államosítás fejében tulnagydíjakat követelt a várostól. Több ízben került ez a kérdés a tanács ülésére és is, míg végül úgy határozott a tanács, hogy az államosításért egyszer és mindenkorra *háromszázezer koronát* ajánl föl az államnak. Erről az elhatározásáról néhány hét előtt értesítette a közoktatásügyi minisztert, aki válaszában kijelentette, hogy nem zárkózik el az államosítás elöl, de a háromszázezer koronán kívül elvárja azt is, hogy a város az óvóiskolák fentartási költségeihez évenként egy meghatározott összeggel járuljon hozzá.

Ennél a pontnál aztán, úgy látszott, kátyuba került ez az ügy is. Sokan úgy vélekedtek a miniszter válaszára, hogy az nem jelent mást, mint tessék, államositson a város a maga pénzén, holott éppen azt akarja elérni a város, hogy legalább ettől a nagy teherrel szabadítsa meg az állam, amely sokszor szűkölködő volt már

tőn zakatolt, mint olyan valaki, aki tudja a kötelességét, melyet a gyárvezetőséggel szemben vállalt, nem ábrándozik, nem tűnődik, hanem végzi a dolgát. Az oldalrafésült fiatalember meghatottságot érzett, közel hajolt és meg akarta csómozni a nagy zakatoló gépet. De a gép önézzettel, hencegve és mérgesen vakkantott egyet és rálépett a lábára.

A oldalrafésült fiatalember négy hónapig feküdt a kórházban, négy lábujját levágták és így tovább. A továbbiakat szinte restellem elmondani, de szükségem van rá, hogy a befejezést, melynek beállítása szempontjából a tanulságos történetre szükségem volt, előkészítem. Az oldalrafésült fiatalember most vámszedő lett a Lánc-hidon (ez például egyenesen éremgyőrs fordulat), aztán még csirabb dolgok is jöttek, egészen maguktól. Négy év múlva az oldalrafésült fiatalembert elhagyta a felesége, ő az ivásra adta magát. (Leglább itt szerettem volna valami eredetibb gondolatot, mert ez már száználmasan ostoba; de így jár az ember, ha vén fejjel ráadja magát a naturalizmusra és modell után dolgozik.) Nagyon öreg lett, nagyon elzüllött; egy éjjeli mulatóhelyen valami csunya betegséget szedett föl, ami átterjedt az agyára és szellemileg munkaképtelenné tette: — végre egy emberbarát megszánta és helyet szerzett neki egy budai menhelybe, ahol napi hat krajcárért aludhatott. Ez egy csütörtöki napon történt, reggel korán fölkel, hogy átmenjen a menhelybe.

De a lábai nagyon reszketnek a delirium tremens következtében, elhatározta tehát, hogy villamosra ül: a hat krajcárt megérte. Letért hát a Rákóczi-utra, a Munkácsy-kávéház előtt megállt, a tábla alatt és várta a villamost.

III.

A fölfelérésült fiatalember eleinte a könyvelésnél dolgozott az Erdélyi Faipar Részvénytársaság irodájában. Egy napon sok dolga volt és hat óra után is ott maradt, mikor mindenki elment már. Ez alkalommal az emeletről leszökött az igazgató tizenhét éves leánya, akit hisztériás rohamok s egy Krausz nevű hivatalnokkal szemben tanúsított sajátos viselkedése következtében mintegy házi ellenőrzés alatt tartottak. A fölfelérésült fiatalember éppen akkor oltotta el a villanyt és az igazgató leánya, aki azt hitte, hogy Krausz van odabent (tényleg, rendszerint az szokott ilyenkor ott lenni, csak véletlenül volt most ott a fölfelérésült fiatalember, amilyen véletlenül az oldalrafésült is ott lehetett volna, ha ő foglalja el az állást) — és hevesen átölelte a fölfelérésült fiatalember nyakát.

Az igazgató meggondolta magát, neki olyan mindegy volt. Odaadta leányát a fölfelérésült fiatalembernek és két év múlva bevette az üzembe. Sok dolga nem volt a fiatal társnak: Pesten maradt, néha elment a tőzsdére. Három év múlva vett egy automo-

bilt, de ez az automobil egy év múlva, csütörtökön reggel elromlott, épp, amikor a fölfelérésült fiatalember betelefonált érte a garage-ba. A fiatalembernek sürgős dolga volt és a közelben sehol kocsí. Boszankodva elhatározta, hogy villamoson megy és átmélt a Rákóczi-ut másik oldalára. A Munkácsy-kávéház előtt megállt és idegesen pillantott meg a tábla alatt egy idősebb embert, aki mereven, vigyázva állt a rud mellett és várta a villamost. A fölfelérésült fiatalember sétálni kezdett a járda szélén.

IV.

Két perc múlva jött a villamos. Egy „Megtelt” tábla jelezte, hogy legföljebb már csak huszonhárman szállhatnak föl. Az oldalrafésült öregember gyorsan fölkapaszkodott. A fölfelérésült fiatalember abban a percben tette rá a lábát a felhágóra: de mikor a szegény ember vergődését látta, visszalépett. Közben a villamos megindult: a fölfelérésült fiatalember lemaradt és várt a következő villamosra.

Az oldalrafésült észrevette ezt a jelenséget és így szólt magában: „Milyen finom, szép gróf ur. Hiába, meg lehet érteni, hogy ezek az arisztokraták az élet szebbik felét kapták osztályrészüll. Őket illeti meg, mert a vérükben van.”

És könybelábadt a szeme.

CSILLÁROK

legszebb és legmodernebb kivitelben,
Braun Viktornál
Szeged, Vár-utca 7. szám.

Telefon 77-11.

Telefon 77-11.

A legkedvezőbb fizetési feltételek!